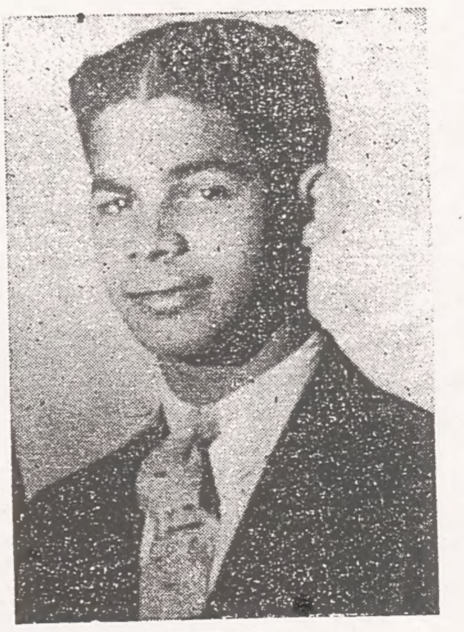
Boy Ecury †

26-4-1947
Dagblad: amigoe
di ~~aruba~~
curaçao

BOY ECURY.

Acrostico.

Tributo postumo al martir que regresa al terruño que le vio nacer, venerado por todos los hombres amantes del derecho y de la libertad. Recordado siempre porque su hazaña no ha sido en vano!

B enemerito hijo — blason de [Aruba
O ye el gemido de las campanas
Y aravi grave que entona el alma!

E ponimo martir de nuestra [historia
C ausa mas noble no habra [ninguna
U ltrapasaste valeroso los [confines de la gloria
R ecio soldado de America y de [Holanda
Y a luchaste — Boy — ahora descansa!

Mike Asencio.

Curaçao, Primavera de 1947.

In Memoriam

Het is juist dezer dagen 10 jaren geleden, dat aan boord van een der vele schepen, die de haven van Curaçao in- en uitvaren, een jongen over de reling geleund zijn dierbare moeder- en vader- en vele broeders en zusters, een hartelijk vaarwel en tot wederzien toezwaaide. De jongen was Boy Ecury, juist 15 jaar geworden en welke, zoals zovele kinderen van dit land voor hem gedaan hadden, zijn studie en opvoeding in Nederland ging voltooien.

Een goede flinke jongen met een nobel karakter, waarvan de vader wist, dat hij wel zijn best zou doen en waarvan de moeder wist, dat hij braaf en goed zou blijven, ver van haar moederlijke beschermende vleugels, van haar zorgen en haar liefde, die eindeloos zijn en overvloedig.

De jongen aan boord keek over de rode daken van Willemstad en over de wijde zee en haalde eens diep adem en gevoelde zich blij bij het verdriet van het afscheid, hij zou goed zijn best doen en zorgen, dat hij spoedig terug zou komen, vol geleerdheid en veel slimmer dan de jongens van zijn school, die achterbleven. En aan de awasá op het Brionplein stonden de vader en de moeder, turend naar den steeds kleiner wordenden jongen. Geen blijheid mengde zich bij het verdriet van het afscheid, alleen de vurige hoop en het Godsvertrouwen, dat hij veilig zou worden teruggevoerd naar het grote huis in Aruba, waar een plaatsje voor hem zou open blijven en......... open bleef.

Want het heeft niet mogen zijn.

Boy heeft wel zijn best gedaan, hij heeft goed geleerd en is braaf gebleven en het is waar, is ook weerom gekomen...... maar niet naar het lege plaatsje in het grote huis.

Het is moeilijk in een kind de vormen te zien van den man, die hij eens zal worden. Want wie van ons, die achter bleven, wist dat de jongen, die wegging, zich zou vormen tot een man van zulk een groot karakter? Want wie van ons kón weten, dat die kleine knaap, die ondeugende jongen, zou opgroeien tot een man, die de grote, de voor ons gewone stervelingen onbegrijpelijke grote moed zou hebben, en het edele en sterke en dappere karakter, dat hem de kracht zou geven om te zeggen en te doen: ik geef mijn leven, vrijwillig en zonder vreze, voor de grote zaak, voor de vrijmaking van Nederland?

Ah, wat een daad. Wie van ons, die vaak niet eens tevreden zijn met de leeftijd van den mens, 70 jaren, kan dit begrijpen?

Wie van ons, die vechten om dit leven van jaar tot jaar, van uur tot uur en uiteindelijk van minuut tot minuut, die soms de onmogelijkste dingen doen om het leven met een korte tijd te verlengen...... wie van ons kan de moed begrijpen van dezen jongen man, die ver van huis en haard, zonder de troost van zijn vader en de liefde van zijn moeder, zo moedig zijn leven gaf, zo dapper zijn kostbare weinige jaren wegschonk juist aan het begin van de rijkste jaren van ons leven?

O Boy, hoe gaarne waren we bij je geweest die gure koude winterdag, hoe gaarne hadden we je omhelsd, dit schone gebaar van je vaderland, want hoe bitter moeilijk moet het geweest zijn te sterven zonder nog even te kunnen zeggen tot ons: Dag May, dag Pappa, dag allemaal!

We weten het. Je hebt het gezegd en geschreven en wij hebben het gelezen. We hebben je testament gelezen en herlezen en je laatste groet in de zoete taal, in het zo zacht en kinderlijk lief klinkende Papiamento, is voor eeuwig in ons geheugen geprent.

Wij zullen je niet vergeten en we zullen je voorbeeld niet vergeten. Hoe gelukkig zijn we, en hoe danken we God, dat de koude bodem van Nederland je heeft teruggegeven als een ereschuld, je niet heeft willen onthouden aan je dusji Aruba. Hoe zullen we je met liefde neerleggen in de warme bodem van je kleine geboorteland, naast Mamachi, die zovele jaren vergeefs op je gewacht heeft. Hoe is haar vurig gebed voor je verhoord, hoe schoon is het, dat jullie nu toch verenigd zijn, niet alleen in de Hemel, maar ook in het graf. Hoe goed is het, dat je weer bij ons terug bent, en hoe gelukkig maakt het ons door al onze tranen heen te weten, dat tenminste je dierbare overblijfselen rusten in ons midden.

Wij hebben vaak niet veel in het leven om trots op te zijn. Wat we bereiken is vaak maar een handvol en aan goede en grote daden is ons leven maar arm. Het is misschien niet juist trots te zijn op de daden, die een ander verricht heeft. Maar toch..., als straks de „Van Speyck" de haven van Aruba zal binnenvaren, zal ons verdriet gemengd zijn met trots, trots op jou, onzen broeder, trots op den burger van Aruba en trots op den Groot Nederlander, Boy Ecury.

R.H.

„CONSTANCIA".

Hedenochtend na negen uur berichtte ons het hoofdkantoor van de K.N.S.M., dat men juist een telegram had ontvangen uit La Guayra, dat de „Constancia" hedenochtend van daar zou vertrekken. De boot kan dus toch morgen in de loop van de dag op Curaçao worden verwacht.